

14 sönd. efter tref.

Predikan i Osby kyrka, 24 aug 08

”Enheten i Kristus”

Joh 17:18-23

Liksom du har sänt mig till världen, har jag sänt dem till världen, och för deras skull helgar jag mig till ett offer, för att också de skall helgas genom sanningen.

Men inte bara för dem ber jag utan också för alla som genom deras ord tror på mig. Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig. Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de skall bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och älskat dem så som du har älskat mig.

När man ska hålla ett avskedstal till sina närmaste, det sista man säger på väldigt länge, kanske för alltid, så vill man väga sina ord på en guldvåg. Det gäller att prioritera rätt, man kanske inte vill ha med för mycket för att inte det viktiga ska drunkna i ett massivt ordflöde. Kanske man har tänkt igenom talet länge och noga.

Dagens evangelium är ett utdrag ur Jesus avskedspredikan till sina lärjungar. Det är hans sista tal som han håller innan han lämnar dem, och som är utformad som en bön till sin Fader. Så vi kan utgå ifrån att det han tar upp är saker som är verkligt viktiga. Det är det mest angelägna, det han verkligen brinner för som Jesus ber om.

Och en av de saker som han då tar upp är just enhet. ”Jag ber att de alla ska bli ett”. Lärjungarna står där och lyssna och förstår att han syftar på dem. Han ber att de ska bevaras från inre strider och splittring. Att det ska råda enhet, ja mer än så, att de ska bli Ett.

Hur gick det då? Ja, det dröjde ju inte länge så drabbades den tidiga kyrkan av flera kriser, det vittnar inte minst episteltexten om. De första kristna, precis som idag, hade olika åsikter om olika teologiska frågor som man stred om.

Ändå så skulle det dröja väldigt länge innan kyrkans verkligen splittrades. Det skedde inte förrän på 1000-talet. Fram till dess fanns bara en kyrka. Man kunde, ofta mot alla odds, mötas i koncilier och komma fram till gemensamma trosbekännelser. Bekännelser som framför allt handlar om vår gemensamma tro på Kristus, sen kunde man fortsätta att ha olika uttryck för denna tro och det är viktigt.

För det finns den avart av enhet när man kräver att alla ska vara lika, inte bara till innehållet till den kristna tron utan även till dess form, hur tron gestaltas och vilka uttryck den tar. Här måste vi tillåta stor frihet.

Den typen av enhet där alla måste tycka likadant är en parodi på verklig enhet och det leder till en tryckande atmosfär där de som har fel åsikter betraktas som störare av gemenskapen. Kyrkan är en trosgemenskap och ingen åsiktsgemenskap. Vi har många olika inriktningar både inom och utom vår kyrka. Vi har högkyrkliga och lågkyrkliga, folkkyrkliga och karismatiker. Men detta behöver inte leda till splittring om vi respekterar varandras egenart och möts kring samme Herre. Enheten i Kristus var det ju som gällde, om vi alla låter honom vara i centrum i vår tro så förblir vi ett även om vi har olika uppfattningar om frågor i periferin, som olika sätt att fira gudstjänst och hur vi lever vårt kristna liv.

Olikheterna behöver inte vara ett hot utan snarare en rikedom. Våra olikheter kompletterar varandra och kommer bäst till uttryck just när vi är enade.

Jesus bad inte bara att vi skulle bli ett utan gav oss också ett mönster hur detta skall gå till.

”Jag ber att de alla ska bli ett, liksom du fader är i mig och jag i dig, också de ska vara i oss.” ”liksom du fader är i mig och jag i dig” Vad betyder detta?

Jo, förebilden för oss, för kyrkans enhet är inget annat än den heliga Treenigheten. Guds treenighet är en enhet så absolut att, trots att var och en av de tre personerna är Gud, så finns det bara en Gud. Och kyrkan är kallad att bli en ikon, en bild av den heliga Treenigheten.

Men märk att mitt i denna absoluta enhet så finns en stor olikhet. Fader, Sonen och Anden är distinkta personer, helt olika varandra, men de är åtskilda. Så kan vi inom kyrkan ha vår egenart, vi kan behålla vår olikhet och samtidigt vara helt förenade med varandra. Ja, det är faktiskt så att stor enhet möjliggör stor olikhet.

Det är i sammanhang där det råder ytlig enhet som ängsligheten blir stor när det dyker upp olika åsikter. Men är man förenad på djupet så är olika uppfattningar inget hot.

Samtidigt så måste nog också sägas att den fullkomliga enhet som Jesus efterlyser inte är för denna världen. Jesus ber att vi ska fullkomnas och bli ett, och det är en eskatologisk verklighet som hör himlen till. Här på jorden kommer det alltid finnas ett viss mått av splittring. Men det får inte hindra oss från att sträva efter enhet, det är något som vi ständigt får försöka förverkliga samtidigt som det är något som vi har att se fram emot.

För att enhet ska kunna bli av, för att vi ska kunna mötas så måste vi alla offra något, avstå från något. Det gamla måste dö för att något nytt ska växa fram. Förutsättningen för enhet är omvändelse, att vi alla vänder om, vänder oss mot vår gemensamma Herre, Jesus Kristus. Då kan verklig enhet uppstå när vi samlas kring honom.

När vi går fram till nattvardsbordet så möts vi i enhet. Vi må vara olika sinsemellan men vi binds samman av vår gemensamma tro och vi samlas kring vår gemensamma Herre som vi få ta emot under bröd och vin.